

ת"ד 10159/10/18 - מדינת ישראל נגד תמר גנאים

בית משפט השלום לתעבורה בחרה

ת"ד 18-10-10159 מדינת ישראל נ' גנאים

לפני כבוד השופט אלכס אוחטר
בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אולגה שץ

הנאשמה

נגד
תמר גנאים
עו"ד עבד קעדרן

דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיית ראיות בעבירות של **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") + סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"). **נהיגה רשלנית** - עבירה לפי סעיף 62(2) + סעיף 38(2) לפקודה. **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר ח齐יה בבטחה** - עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות.

ביום 17.5.18 סמוך לשעה 12:44, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג יונדיי מס' 12-365-58 (להלן: "הרכב") בחרה כביש 4 מכיוון כבלי דרום והגעה לצומת עם רח' הרברט סמואל.

הכבש במקום דו סיטרי, בכיוון נסיעת הנאשמת שלושה נתיבים, כאשר הנתיב הימני לפניה ימינה, כביש תקין, ראות טוביה, במקום ישנו מעבר ח齊יה הנראה לעין. שדה ראייה פתוח לפנים למרחק 29 מטר.

באotta העת, במקום הנ"ל ומימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת, חצתה את הכביש בתוך מעבר הח齊יה הולכת רגל הגב' ר"א ילידת 1962, אשר הספיקה לחצות 2.9 מטר מהמעבר עד שנפגעה.

הנאשמת נהגה ברכב ברשלנות בכך שלא שמה לב לדרך, ללא סיבה סבירה הבחינה באיחור בהולכת הרגל הנ"ל, לא אפשרה להולכת הרגל להשלים הח齊יה בבטחה ופגעה בה (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהთאונה, נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש: חתכים עמוקים שנתרפו, שברים בזיז אחורי של חוליות C7-T, שבר ריסוק באיצטבולם משמאלי, שבר רמוס פובייס תחתון משמאלי, שברים בפלטו לטרלי וקונדייל משמאלי בין עברה ניתוח שחזור וקיוב פנימי של השברים באמצעות פלטה וברגים בתאריך 30.5.18.

תסجيل שירות המבחן:

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

ביום 3.3.20 הוגש תסקירות מטעם שירות המבחן בעניינה של הנאשמה. על פי התסקירות, הנאשמת אינה אム לחמשה יולדים בغالים: 19, 14, 10, 8. הנאשמת פרודה מזה כ- 4 שנים ולדבריה היא נמצאת בהליך גירושין בבית הדין השערוי.

מהתסקירות עולה כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, אחות במקצועה, שנשאה בגין צער מתווך לחצים וציפיות משפחתיות שהוטלו עליה ובכך נאלצה להתמודד בתוך מערכת יחסים מורכבת ומפאת צנעת הפרט, לא אפרט בעניין זה המובא כאמור בתסקיר. עוד צוין כי בעלה אינו מסייע לה מבחינה כלכלית וכי היא מוכרת לשכת הרוחה במקום מגורייה.

כמו כן, מהתסקירות עולה כי הנאשמת מתוירת על הפגיעה שגירה להולכת الرجل וכי מאז התאונה חושבת על המקרא רבות, כועסת על עצמה ואני מצילה לסלוח לעצמה. עוד צוין כי הנאשמת התמקדה בקשרים עימם מתמודדת בחיה ובנזק שעשי להיגרם לה בעקבות מעורבותה בתאונה וכן הביעה חששה הרבה מפסילת רישונה, דבר שימנע ממנה להמשיך להיות עצמאית, להגיע לעבודתה ולפרנס ילדיה.

יתרה מזאת, בתסקיר צוין כי על אף הקשי שעלה מצד הנאשמת להכיר באחריותה לביצוע העבירה הנדונה, הנאשמת מכירה בנסיבות מעשה וחומרת הנזק שגרמה. כמו כן, הנאשמת תיארה בפני שירות המבחן את תחשותיה הקשות שהולכת الرجل נפגעה כתוצאה מפגיעה רכבה בה, אך גם שלאחר התאונה דאגה לנאשמת לברר על מצב הנפגעת ולשאול לשולמה.

הנאשמת הביעה בפני שירות המבחן נוכנות לבצע של"צ והוא נמצא מתאימה לכך. על פי התסקירות, עונש של"צ ככל שיוטל על הנאשמת יהיה עבורה עונש חינוכי, שבצדיו תרומה למען אוכלוסייה נזקקת, באמצעות תרומה לחברה ופיצוי על הנזק והפגיעה שהסבבה. הומלץ להטיל עליה צו של"צ בהיקף של 180 שעות על פי תכנית שגובשה עם הנאשמת.

טייעוני הצדדים לעונש:

ביום 9.3.20 טענו הצדדים לעונש. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על נסיבות התאונה הקשות וכן על תוצאותיה. ציינה כי מדובר בעבירה שיש בה רשלנות, אך שהיא אשמה ללא סיבה לא הבדיקה בהולכת الرجل. כתוצאה מכך, נפגעה הולכת الرجل ונגרמו לה חבלות של ממש. ביום, סובלות הנגעת מ- 45 אחוז נכות. ב"כ המאשימה הגישה מסמכים רפואיים בעניין נגעת העבירה (ת/12). הוסיףה וטענה כי על פי תיקון 113 לחוק העונשין, יש לתת משקל בכורה לשיקולי ההלימה, ויש ליתן את הדעת בהקשר זה גם למיידת הרשלנות הגבוהה ולתוצאות הקשות של התאונה.

באשר לתסקיר שירות המבחן, טענה ב"כ המאשימה כי התסקירות הוא בוגדר המלצה בלבד ועל בית המשפט לשקלול שיקולים רחבים יותר. עוד ציינה כי מהתסקירות עולה כי הנאשמת התקשתה להכיר בפגיעה בהולכת الرجل.

באשר למתחם הענישה, עטרה ב"כ המאשימה לגזר על הנאשמת מאסר בפועל הנע בין 3 חודשים עד 12 חודשים והפנתה לפסיקה בעניין. בנוסף ביקשה לגזר על הנאשמת פסילה בפועל בת 40 חודשים ועד ל- 6 שנים, מאסר על

תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיזוי לנפגעת.

ב"כ הנואשת בטיעוני הינה לוותק הנאהה של הנואשת וכן לעברה התעborתי הנקי. הוסיף וציין כי הנואשת אחות במקצועה המועסקת בחצי משרה בבית ספר בחדרה והוא נסעת כל יום לעבודתה. ב"כ הנואשת ציון כי העובדה שלנאושת יש רישיון נהיגה משנת 2007 והוא נעדרת כל עבר תעבורתי, מעידה על כך שמדובר בהנהגת זהירה. וביקש להתחשב בנסיבות הנואשת בהיותה אם חד הורית המגדלת חמישה ילדים, אשר נאלצת להתמודד עם בעיות קשות מול בן זוגה.

מעבר לכך, ב"כ הנואשת ציון כי הנואשת לקחה אחריות על מעשה כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסוקיר שירות המבחן והיא מתמודדת עם תוצאות מעשה. עוד הדגיש כי מדובר במקרה בוודuct של תאונת דרכים, וכי לנואשת לא הייתה כל כוונה לפגוע בהולכת הרجل ולהביא לתוצאתה קשה זו.

ב"כ הנואשת ציון כי הטלת עונש כבד על הנואשת יקרין על משפחתה ועל ילדיה, וכך גם פסילה ארוכה לרישיון הנהיגה תשפייע מאוד על משפחתה ועל תפקוד הנואשת. כן הוסיף כי בעת "גזר דין" של הנואשת, על בית המשפט לקחת בחשבון את נסיבות הסתבכותה בעבירה, את נסיבותיה האישיות ואת המלצות שירות המבחן.

לסיכום ב"כ הנואשת ביקש שלא למצות את הדיון עם הנואשת ולהתחשב בנסיבותיה, לאמץ את המלצת תסוקיר המבחן, לא להטיל קנס בשל מצבאה הכלכלית הקשה של הנואשת והיותה המפרנסת היחידה בבית, לא להטיל עליה פיזוי לנפגעת, ובכך עתר לעונשה צופה פניו עתיד, פסילה קצרה חד ספרתית וקנס מותן.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטית והעניק מעמד בכורה לעיקרונות ההלימה, הינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתקן לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למשדי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידה הפגיעה בו, בנסיבות העונשה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם העונשה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בהתאם המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן הקשורות בביצוע העבירה המפורטוות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו40ה' לחוק.

шиיקול נכבד בקביעת סוג ורמת העונשה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות הפגיעה של המעורבים בתאונת כמו גם עמוד 3

חומרת העבירה. אולם יש לתת את הדעת גם על מידת הרשלנות, ותק נהגה, עבר תעבורתי ונסיבות אישיות של הנאשם.

בעבירות תעבורתית כלל, ובבעבירות העוסקות בנהיגה רשלנית הגורמת חבלות של ממש בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרכ.

באשר לחומרת העבירה, בעניינו, וכפי שהדברים באו לידי ביטוי בהכרעת הדיון, התאונה שאירעה הייתה נמנעת אילולא התרשללה הנאשמת בהתנהגותה, עת נהגה ברכבה ובהייתה משתמשת בכביש, לא כל שכן ליד מעבר חציה, בו מוטלת עליה חובה בסיסית לנוהג במשנה זהירות ולצפות את מעברם של הולכי רגל.

יחד עם זאת, ומבליל להקל ראש בפגיעה בערך המוגן של שמירה על הגוף, סבורני כי אין לסווג את מידת רשלנותה של הנאשمت במדד הגבולה ביותר של ביצוע העבירה, כאשר מדרג זה מתייחס למקרים קיצוניים בהם מדובר בהתנהגות חמורה מצד מבצע העבירה וכן בנסיבות כה קשות וחווארות שאך בנים לא הסטיימו בתוצאה טראגיית של קיפוח חי אדם, וכן אני קובע כי מידת רשלנותה של הנאשם לא חצתה את הרף הבינוני.

באשר לתוצאות התאונה, אין מחלוקת כי לנפגעתו נגרמו חבלות של ממש כתוצאה מהפגיעה ועל כך לא ניתן לומר כי הפגיאות קללות. במסגרת הטיעונים לעונש, הגישה ב"כ המאשימה חוות דעת רפואי וכן חוות דעת פסיכיאטרית בעניינה של הנפגעת (ת/12) אשר נדרשו במסגרת הליך אזרחי אותו מנהלת הנפגעת בעקבות התאונה. מעין בחוות הדעת הרפואית עולה כי הנפגעת לא שבה לאייתה וכי לאחר התאונה, במשך כ- 3 חודשים, סבלה הנפגעת מנוכחות זמנית בשיעור של 100%. בתשעת החודשים שלאחר ההחלמה, הנפגעת סבלה מנוכחות זמנית בשיעור של 50%. בנוסף, וכי שיעלה מחוות הדעת הרפואית, נקבעה נוכות צמיתה בשיעורים נמוכים בגין שברים כתוצאה מההתאונה.

מבחינת מתחם הענישה, עיין בפסקה מעלה כי בתי המשפט קבעו מתחם עונש הולם למשדי העבירות בהן הורשעה הנאשמת בין ענישה צופה פני עתיד ועד מספר חדש מסר בפועל בודדים לביצוע בעבודות שירות או צו של"צ, תקופת פסילה בין 4 חודשים - 12 חודשים, לצד ענישה נלוותית, והכל בהתאם בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, עבר התעבורתי והנסיבות האישיות (עפ"ת 15-06-34990 טל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.6.15), עפ"ת 11-11-44705-11 מדינת ישראל נ' זיגdon (ניתן ביום 19.2.15), עפ"ת אורנשטיין נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 1.7.13), עפ"ת 13-04-1524 דננברג נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.6.13), עפ"ת 13-01-30937 מץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.7.13).

במסגרת קביעת מתחם הענישה, עיינתי בפסקה אותה הגישה ב"כ המאשימה, ומצאתי את הנסיבות של עניינו שונות. יש לציין כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית כך שככל מקרה יבחן לגופו ועל פי נסיבותיו. וודאי נכונים הדברים, כמשמעותם בפער משמעותיות בתוצאות הפגיעה של המעורבים בתאונה (סוג החבלות, חמורתן והשלכותיה על חי הפגיעה), בנסיבות שונות לתאונה, עבר תעבורתי שונה.

נסיבות שאין קשר ביצוע העבירה - סעיף 40א לחוק העונשין:

לפי סעיף 40 יא לחוק העונשין, בית המשפט ישקול בבוא היום את אותן הנסיבות אשר אין קשרות לביצוע העבירה, על מנת ליתן מענה, איזהו העונש האינדיבידואלי המתאים לנאשם, וזאת על מנת לקבוע בתוך מתחם העונשה או מחוץ לאותו מתחם, לפחות או לחומרא.

הנאשمت אם חד הורית המגדלת חמישה ילדים, נוהגת משנת 2007 והוא נעדרת כל עבר תעבורתי. עברה התעבורות הנקי מלמד, כי זהו אירוע יחיד עבור הנאשמת וכי מעורבותה של הנאשمت בתאונת חריגה בגין חיה. משכך, יש לזקוף נתון זה לזכותה של הנאשמת.

כן נתתי דעתך לכך שההתאונת הותירה על הנאשمت את רישומיה וכי מיד ובסמוך לתאונת עצמה, העניקה עזרה מידית לנפגעת והתקשרה למ"ד אוזאת כפי שעלה במסגרת עדותה בפני, ובהמשך כפי שעולה מתחסוק שירות המבחן לפיו היא גילהה אמפטיה ושאלת לשלומה של הנפגעת.

למעלה מן הצורך, אקדמי ואבاهיר כי אין בדבר כדי להוות שיקול לחומרא, אך לא אוכל להטעלם מהעובדה כי הנאשمت לא הודתה באחריותה לגורם התאונת ובחירה לנוכח משפט הוכחות ובכך נשמטה מידה נסיבה מוקלה שהייתה יכולה לעמוד לזכותה אילו פעלה אחרת. לעניין זה אפנה **רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל**, שם נאמר:

"במקרה דנא, אדרבה, אף הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הودיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לتعבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמייעת הוכחות, שאינו זוכה להנחת הودיה" כמפורט".

כך גם, בرع"פ 3849/05 דוד תורג'מן נגד מדינת ישראל (23.6.05), שם נאמר:

"עת עשו בית-משפט במלאת קביעת העונש, רשאי גם רשיי הוא להביא בחשבון, במניין שיקולי, שיקולים דוגמת חיסכון בזמן שיפוטי, נטילת אחריות על המעשה והבעת Chrtha. אין משמעות הדבר "החמורה" עם אלו הבוחרים לנחל את הגנטם עד תום, כי אם הקלה לגיטימית עם אלו הבוחרים להודות".

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך ערכית איזון בין ריכבי העונשה השונים, אני מטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. אני פוסל את הנאשמת מלנהוג /או מלקבול /או מלאחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת תפקיד את רישיון הנהיגה בנסיבות בית המשפט עד ולא יותר מיום 20/6/20 ותקבל אישור הפקדה מתאימים כנגד ההפקדה.

2. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וה坦אי הוא שהנאשמת לא תעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, עבריה לפי סעיף 67 לפקודת התעborה /או נהיגה הגורמת חבלה

של ממש עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

3. אני פוסל את הנאשמה מלכבל או מלהחזיק רישוין נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמה לא תעבור אותן עבירות שעלייהן הורשעה או אחת העבירות המפורטוות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגינה.

4. צו של"צ בהיקף 180 שעות אשר יבוצעו בעירייה באקה אל ערבה בהתאם לתוכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן. הסביר לנאשמת כי ככל שלא תבצע את עבודות השל"צ, יכול ותוגש בקשה לביטול עבודות השל"צ ובמקרה שכזה עניינה ייחזר לבית המשפט והוא תידון כבראשונה.

5. בנסיבות העניין אני מטיל על הנאשמת קנס בסך 1,500 ₪ אשר ישולם תוך 10/8/2010 الساعة 12:00.

המציאות תעביר העתק מפרוטוקול זה לשירות המבחן וכן יעשה במקביל גם ב"כ הנאשמת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מיום.

הודעה לנוכחים הזכות לערעור על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י' אייר תש"פ, 04 Mai 2020, במעמד הנוכחים